

Sygn. akt I CSK 520/08

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Iwona Koper

SSN Marek Sychowicz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Kredyt Banku S.A. w Warszawie
przeciwko M. P.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 lipca 2009 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 6 maja 2008 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia
o kosztach postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2007 r. Sąd Okręgowy, w uwzględnieniu powództwa wytoczonego przez Kredyt Bank S.A. w Warszawie, zasądzona została na jego rzecz od M. P. kwota 500 000 zł tytułem naprawienia szkody polegającej na sprzedaży przez pozwaną ruchomości stanowiących jego własność, które w toku postępowania egzekucyjnego, później umorzonego, oddane zostały pod dozór pozwanej. Wyrokiem z dnia 6 maja 2008 r. Sąd Apelacyjny na skutek apelacji pozwanej zmienił ten wyrok i powództwo oddalił. Sąd Apelacyjny stwierdził, że zasadność powództwa powinna być oceniana w oparciu o treść art. 415 k.c. Uznał jednakże, że powód nie udowodnił, iż w stosunku do przedmiotów sprzedanych przez pozwaną przysługiwało mu prawo własności, a także nie udowodnił wysokości żądania.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego powód wniósł skargę kasacyjną. Podstawą skargi jest naruszenie art. 415 w zw. z art. 6 i art. 361 § 2 k.c. przez niewłaściwe ich zastosowanie oraz art. 101 § 2 Prawa bankowego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania bądź orzeczenie co do istoty sprawy i oddalenie apelacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ciężar udowodnienia poniesienia szkody (w okolicznościach rozpoznawanej sprawy – udowodnienia, że ruchomości sprzedane przez pozwaną stanowiły własność powoda) i wysokości szkody spoczywał na powodzie. Stojąc na tym stanowisku Sąd Apelacyjny nie naruszył art. 415 w zw. z art. 6 k.c. Rację jednakże ma skarżący zarzucając, że ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku nie uzasadniały przyjęcia, że powód nie udowodnił – przynajmniej co do niektórych ruchomości sprzedanych przez pozwaną – iż stanowiły jego własność i że nie udowodnił wysokości szkody, przynajmniej co do jej części. Stanowi to o naruszeniu wymienionych przepisów przez niewłaściwe ich zastosowanie (błąd w subsumcji). Dotyczy to także zarzucanego w skardze kasacyjnej naruszenia art. 361 § 2 k.c., co do przyjęcia

przez Sąd Apelacyjny, że naprawienie szkody nie obejmuje straty, którą powód poniósł. Należy zauważyć, że powód określił wysokość poniesionej szkody na kwotę 1 290 901 zł, a dochodzi jej naprawienia do wysokości 500 000 zł. Oddalenie powództwa w całości byłoby uzasadnione tylko wówczas, gdyby powód nie udowodnił co do żadnej z ruchomości sprzedanych przez pozwaną, że był jej właścicielem i że nie poniósł żadnej szkody.

Przedstawionymi przez powoda dowodami własności ruchomości sprzedanych przez pozwaną są umowy zawarte przez poprzednika prawnego powoda Prosper Bank S.A. z F. F. S.A. dotyczące przeniesienia własności rzeczy na zabezpieczenie udzielonych kredytów. Umowa z dnia 17 sierpnia 2000 r. wymienia „wyposażenie” określonych w niej sklepów i mimo że dotyczy rzeczy oznaczonych co do tożsamości, nie wskazuje jakie konkretnie ruchomości obejmuje to wyposażenie. Nie dawała więc podstawy do ustalenia, jakie z mocy tej umowy ruchomości stały się własnością powoda. Natomiast umowa z dnia 1 lipca 2000 r. obejmuje „towary” znajdujące się w określonych magazynach jako rzeczy oznaczone co do gatunku. W świetle przepisu art. 101 § 2 Prawa bankowego oznacza to, że własnością powoda mogły się stać rzeczy znajdujące się w magazynach, które zostały zajęte przez komornika i oddane pod dozór pozwanej.

Ustalenia stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku w każdym razie nakazywały rozważenie (w oparciu o dowody przeprowadzone w sprawie i przy wykorzystaniu domniemań faktycznych – art. 231 k.p.c.), czy ruchomościami stanowiącymi własność powoda, które sprzedała pozwana, są ruchomości wymienione w fakturach przez nią złożonych.

Wysokość odszkodowania należnego powodowi powinna być ustalona stosownie do art. 363 § 2 k.c. W sytuacji, gdy brak jest bezpośrednich dowodów pozwalających na ustalenie ceny z daty ustalenia odszkodowania, rozważenia wymagało, czy za cenę taką może być przyjęta cena z daty wcześniejszej, tj. z daty zajęcia ruchomości przez komornika. Ustalenia stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku powinny być też podstawą rozważenia, czy wysokości szkody doznanej przez powoda nie określa przynajmniej cena ruchomości sprzedanych przez pozwaną, wynikająca ze złożonych przez nią faktur.

Z przytoczonych względów skarga kasacyjna podlegała uwzględnieniu. Na podstawie art. 398¹⁵ § 1 oraz art. 108 § 2 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł przeto, jak w sentencji.